

Martina Páleníková
ČAROVNÝ KROJ

HODOVÁ TRADICE
V MORKŮVKÁCH
NA BŘECLAVSKU

Martina Páleníková

Čarovný kroj

Lidový oděv a tradice v Morkůvkách
na Břeclavsku

Zvláštní poděkování patří Haně Kinclové, Michalu Huvarovi, Renatě Pilařové, Soni Nezhodové, Marii Horákové, dále Obecnímu úřadu v Morkůvkách a všem, kteří byli nápomocni při realizaci tohoto projektu.

Všechna práva vyhrazena.

Tato publikace ani její část nesmí být publikována, uchovávána v rešeršním systému nebo přenášena jakýmkoli způsobem (včetně mechanického, elektronického, fotografického či jiného záznamu) bez předchozího souhlasu nakladatelství.

© Martina Páleníková, 2011

Photography © Hana Kinclová, Martina Páleníková a archiv autorky, 2011

© Carpe diem, 2011

www.carpe.cz

Made in Moravia, Czech Republic, EU

ISBN 978-80-87195-46-8

Úvodem

Narodila jsem se v malé obci Morkůvky na Břeclavsku. Vyjádřit slovy vztah, který mám ke této vesnici, není jednoduché. Každé místo tady je něčím důležité. I lidé, kteří tu žijí, jsou vstřícní, milí a ke přání dobrého dne vždy přidají úsměv...

Morkůvky jsou vinařská vesnička čítající bezmála 500 obyvatel. Nemáme zde kino a divadlo, kterými se mohou pochlubit některé sousední obce, a tak se snažíme zábavu vytvářet sami. Během roku se zde koná mnoho akcí pro děti i dospělé a jejich organizátoři se po každé snaží, aby se lidé pobavili a život v Morkůvkách pro ně nebyl jen nudnou záležitostí.

Jedna z nejkrásnějších příležitostí, kdy se sejde celá vesnice, jsou tradiční body. Už Alois a Vilém Mrštíkovi vystihli jejich pravou atmosféru ve své románové kronice Rok na vsi: „Hody! Jaký to čarovný zvuk pro veselé dítě Moravy. Není veselejších, není bezstarostnějších svátků nad tyto svátky, není dnů sytějších a rozmailejších, není chvil lehkomyšlnějších a hýřivějších...“

A ani po tak dlouhém čase, který nás od života těchto dvou moravských spisovatelů dělí, neztrácí pro nás tato slova na významu. Je krásné, že se i v době prudkého rozvoje moderních technologií tradice stále dodržují, i když v trochu odlišné podobě. Stimulují dobromady celou vesnici, mladé i staré.

V první části této knihy se zabývám lidovým krojem, který ke hodům neodmyslitelně patří. Už jako malé dítě jsem ho oblékala a vesele cupitala průvodem, aniž bych tušila, jaké krásy vlastně skrývá. Mít ho na sobě znamená strojit se do kousku minulosti a aspoň na chvíli nevnímat současný svět. Kroj je připravován s velkou pečlivostí a láskou a babičky i maminky se vždy snaží, aby právě ten náš byl co nejkrásnější. Oblékání do kroje je velmi zdolňavé, jeho nošení není příliš pobodlné, ale všechny tyto pocity vynahradí hrdost, kterou potom ten, kdo kroj oblékne, cítí.

Kroj je oděv charakteristický pro každý kraj a patří ke nejslavnostnějším historickým oděvům, které se dnes oblékají už jen při zvláštních slavnostních příležitostech. Člověk si ho přizpůsobil svému charakteru, ale i charakteru

svého kraje a podle toho bylo vždy poznat nejen z kterého panství, ale i z které vesnice jeho nositel pochází.

Snažila jsem se postihnout i velké změny, které kroj během posledních 150 let prodělal. Dříve jeho nákladnost určovalo sociální postavení nositele. Dnes mají ale lidé mnohem více možností, jednak finančních, ale i možností volby. Výběr na trhu je pestřejší a lidé se rozhodují podle toho, co se jim líbí, aniž by přemýšleli nad tím, zda jde o původní část kroje, či nikoliv. Tak se kroj mění prakticky rok od roku a stále více se vzdaluje své původní podobě.

Ve druhé části knihy se zabývám tradicemi, tanci i písněmi tradičních lidových hodů. Tady především těžím z vyprávění pamětníků. Nechybí zde ani cenné rady babiček, jak kroj škerobit a starat se o něj.

Snažila jsem se tedy nejen sbrnout doposud známé informace, ale i přidat něco nového, zachytit podobu morkůvského kroje i hodů na počátku 21. století a pomoci tak dalším generacím, které se budou stejným tématem zabývat třeba za desítky let. Věřím, že i v té době – v čase supermoderních technologií – bude lidový kroj a s ním spojené hody součástí života nejen naší obce, ale neztratí se z očí všech ctitelů tradic a folklóru.

Martina Páleníková

O Morkůvkách o čima starosty

*Morkůvky jsou vesnice, která se nachází mezi oblymi kopečky velkopavlo-
nické vinařské podoblasti, kde na jižních svazích dozrává vinná réva, která
se ve sklípcích mění v lahodný nápoj.*

*První písemná zmínka o obci pochází z roku 1350. Původ názvu není
zcela jasný, ale jsou dvě teorie. První praví, že název Morkůvky vznikl proto,
že původní osadu postihla morová epidemie. Druhá říká, že Morkůvky byly
pojmenovány po velmožovi, který se jmenoval Morka. Nejpočetnější osídlení
– 800 obyvatel – Morkůvky dosáhly v roce 1900. V současné době zde žije
460 obyvatel. Průměrný věk obyvatelstva naší obce je 39 let.*

*Obec kráší kulturní dům, který stojí vedle krásného prostranství zvané
Plácka. Tady se odehrávají body, které jsou v obci velkým svátkem. Tyto
body pořádají stárci a stárky spolu s TJ Sokol Morkůvky. Je to akce ná-
ročná, trvá od pátku, kdy se staví mája, až do úterních časných ranních
hodin za stálého doprovodu dechové hudby. Příprava i vlastní konání hodů
vyžaduje velkou obětavost a nadšení stárků a stárek. Z mé pozice bývalého
předsedy TJ Sokol byl v minulosti největší úkol tyto mladé lidi nadchnout
pro kroj a folklór. V současnosti jsou mladí, kteří chodí v kroji, skvělí a je
vidět, že je všechno kolem hodů i dalších kulturních akcí velice baví. Byl
bych rád, kdyby to vydrželo i jejich nástupcům.*

*Kroj, který se nosí v Morkůvkách, najdeme s malými odlišnostmi i v okol-
ních vesnicích a je podle mého názoru velmi pestrý a veselý. Nejvíc se líbí nád-
herně vyšité dámské i pánské vesty (kordule) a bohatě vyšíváný kelobouk (go-
ralovníák) s vonicí. V roce 2006 se rozhodla skupina ženáčů v Morkůvkách
ušít si kroj. Pokusili se dopátrat posledních vzorů ženáčských krojů, které se
nosily. Byli jsme pro radu u dr. Soni Nezhodové, která pracuje v hustopeč-
ském muzeu, a podařilo se nám dát dohromady hezký kroj.*

*V Morkůvkách žijí pracovití lidé, snaží se udržet kulturu, folklór a při-
spívají k tomu, aby obyvatelé byli na svou obec hrdí a dobře se jim tady žilo.*

František Juras

Hanácké Slovácko, „kraj beze stínů“

Kloboucko, kam patří i naše vesnice, tvoří společně s Hustopečskem a Ždánickem oblast Hanáckého Slovácka. Tento kraj tvoří přechodnou oblast mezi Hanou a Slováckem a je považován za součást Moravského Slovenska. Pro kmenové určení a rozhraničení kraje jsou dnes důležitá dvě kritéria: kroj a nářečí. Se svou identifikací má však dodnes tento kraj velké problémy. Nářečí se zde prolínají dvě: dolské, které převažuje v jihovýchodní části, a hanácké, které můžeme slyšet na severozápadu. Ani toto rozlišení však není úplně přesné, jelikož i v hanáckých mluvících vesnicích můžeme zaslechnout dolský dialekt a naopak. Každá obec má své vlastní nářečí příklánějící se k té či oné straně. Hanácké Slovácko tedy není jazykově jednotným celkem, nýbrž diagonálním předělem dvou velkých sousedních nářečních okruhů. Otázkou, zda jsme spíše Hanáci nebo Slováci, se zabývalo mnoho národopisců, například Augusta Šebestová, kobylská rodačka, ve své knize **Lidské dokumenty**: „*Tož, strýčku, zas vy, co sme my v těchto dědinách? Sme Hanáci lebo Slováci?*“ „*Já, já sám nevím, říkajú nám Hanáci, ale mně se to nezdá. Slováci taky nám nadávajú Hanáků.*“ Naznačovala také rozdíly v nářečí, které obyvatelé tohoto rozsáhlého celku rozdělují do dvou jazykových sfér. „*Oni myslíjú, že sme stejní s Klobúčákama a s Bojanovčákama a tema za lesem? Ale kdě. Dyt' mlvíjú, voni mlovíjó.*“ „*A dyt' oni sú tam aji inej nátury. Tam, dyž donde do hospody, dá si nalít a sedí při tem jak traláč, ani se nebne. U nás je tá krív prudčí, dá si nalít za 2 kr. a nadělá křiku za čtyřech.*“¹

Jakub Vrba cítí veliké rozčarování nad užíváním termínu Hanácké Slovácko a oblast Kloboucka a Ždánenska, které označuje

¹ Šebestová, A.: *Lidské dokumenty a jiné národopisné poznámky. Nákladem vlasteneckého spolku muzejního v Olomouci, 1900, str. 170.*